



Umenie robiť šťastným...

Človek chce byť šťastným. Šťastným chce byť robotník v závode, rovnako aj jeho zamestnávateľ, šťastným chce byť chorý človek túžiaci po zdraví a rovnako aj tí, ktorí sa o neho starajú. Šťastné chce byť dieťa, šťastní chcú byť jeho rodičia... Keď to však všetko zhrnieme, tak zbadáme, že na zemi niet toľko šťastia, aby boli všetci dokonale spokojní a mali všetko. Preto vidíme tých, ktorí k vôli šťastiu iných sa zriekajú toho svojho. Zriekajú sa svojho času, záujmov, niekedy zdravia i lákavej budúcnosti, len preto, aby urobili šťastnými toho druhého. Myslíme tu na matky, na otcov a na mnohých obetavých, ktorí neváhajú venovať svoj čas a energiu, aby pomáhali chudobnejším od seba, biednym, alebo sirotám.

Je mesiac máj a my rozmýšľame o tej, ktorú nazývame našou Nebeskou matkou – o Panne Márii. Vidíme jej život, ktorý bol sprevádzaný neustálou obetou a odriekaním. Chcela, aby sme my boli šťastní. Vďaka jej obeť prišiel na svet Vykupiteľ, ktorý od nej dostal telo, výchovu a starostlivosť. Stála pri ňom vo chvíli vykupiteľskej smrti a držala jeho mŕtve telo v náručí. Všetko znášala, trpela a prežívala ako obeť v pohľade na to, aké ovocie prinesie. Vedela, že jej syn, kvôli ktorému sa všetkého zrieka, nás vyslobodí na kríži z otroctva diabla a dá nám nový život, život Božích detí.

Pravú lásku vždy predchádza, alebo sprevádza obeť. Milovať môžeme len tak, že sa zriekame svojho šťastia, kvôli šťastiu a radosti druhých. Naša zem nestačí naplniť všetky naše priania a všetky naše túžby. Keď chceme, aby bol šťastný niekto vedľa nás, dáme mu kus z toho čo by sme mohli mať my. Mieru tohto darovania určuje veľkosť nášho srdca, veľkosť našej lásky. Sú mnohí v dejinách sveta, ktorí sa zriekli veľkých vecí, majetkov i možností práve preto, aby urobili šťastnými tých, ktorým šťastie chýbalo. Spomeňme sv. Františka z Assisi a jeho poslanstvo chudoby, ktoré lámalo srdcia a nasycovalo hladných. Pripomeňme si sv. Benedikta, ktorý odchádza do samoty, aby tam načerpal životnú múdrosť a jeho rehoľní bratia z nej učia našich predkov pracovať na poliach, vysádzať vinice... alebo si pripomeňme rehoľné sestry, ktoré zasvätili svoj život službe v nemocniciach, sirotincoch, aby dopriali kúsok šťastia a lásky tým, ktorým sa jej nedostalo. Každodenne stojíme pred touto otázkou: s kým sa podelím o šťastie? Každodenne stretáme mnoho ľudí, ktorí prechádzajú, alebo žijú popri nás a ktorým niečo zo šťastia chýba. Jednému úsmev, druhému zdravie, inému pochopenie, ďalšiemu múdrosť, alebo rada do života... Možno niekto od nás chce aj fyzickú pomoc alebo aspoň trochu trpezlivosti znášať jeho kríže a ťažkosti... Každodenne môžeme niekomu dať kúsok z toho nášho šťastia a mieru si určujeme my sami. Uvedomme si ale, že šťastie nespočíva iba v tom, keď človek prijíma a dostáva dary, alebo veci, ale ono spočíva aj v tom, keď človek daruje zo svojho šťastia a robí tak šťastným toho druhého. Šťastie vyplývajúce z obety je oveľa väčšie a hodnotnejšie a zapisuje sa hlboko do ľudského srdca. Človek darujúci šťastie je šťastný a spokojný, lebo vie, že jeho život sa stáva šťastím a požehnaním pre tých, ktorí sú okolo neho. Dnes si pripomíname Deň matiek a máme pred očami našu Nebeskú matku a všetky naše mamy. Vďaka Vám za Vašu obetavú lásku, ktorá sa rozdelila o svoje šťastie a dostali sme z neho aj my. Vďaka tým, ktoré boli štedré na lásku a dávali ju plným priehrdtím svojim deťom a vďaka aj tým, ktoré boli matkami v duchovnom zmysle a hoci sme nedostali od nich život, dali nám životnú múdrosť, povzbudenie a lásku a neraz i vieru.



SVETLOSLAV VEIGL

Kvet nebom daný

**Kvet vzácny, samým nebom daný,
je dieťa, kvietok voňavý.
Priletí zavše nezbadaný,
jak rosa skízne do trávy.**

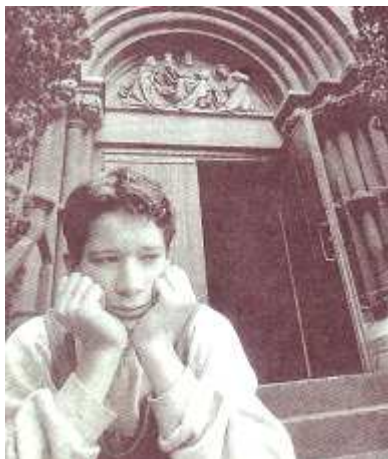
**Za srdce chytí, dušu raní,
keď sa vám ticho privraví.
Kvet vzácny, samým nebom daný,
je dieťa, kvietok voňavý.**

**A jedného dňa, keď ste sami,
ten malý uzlík zvedavý,
zaklopká na vás pästičkami.**

**Kvet vzácny, samým nebom daný,
je dieťa, kvietok voňavý.**

Sme nenahraditeľní?

Človeku sa ľahko môže začať zdať, že je nenahraditeľný. Iste mi mnohí dajú za pravdu, že je to tak. Sám počúvam ľudí, ako hovoria: Tie moje deti sa už o nič nevedia postarať. Keby mňa nebolo, nikto to nespraví... A deti si zasa myslia: Keby si sa tu nemotal, bolo by to dvakrát rýchlejšie hotové... Sväté písmo nás učí zdravej pokore a pripomína nám, že je čas prísť a je čas odísť.



Pavol bol po konverzii plný horlivosti za Pána. Ohlasoval ho všade, kam sa pohol. Človek ako on nevedel byť priemerný, a keď prišiel do Jeruzalema, všetci sa ho báli. Neverili, že je učeníkom. On sa však smelo prel s helenistami, ktorí ho chceli zabiť. Keď sa

to dozvedeli bratia, zaviedli ho do Cézarey a poslali do Tarzu. A Písmo je kniha milujúca pravdu. Až tak, že sa to môže zdať kruté. Oznamuje nám totiž, že keď Pavla odprevadili do Tarzu, Cirkev mala pokoj po celej Judei, Galilei a Samárii, upevňovala sa, žila v bázni pred Pánom a rástla v úteche Ducha Svätého.

Pavol zmizol zo scény a nastal pokoj. Pre Pavla to nie je príliš lichotivé, ale ani čas čakania v Tarze nebol ľahký. Vyčkávať v tichosti. To bolo niečo strašné pre túto nespútanú vôľu. A potrebná bola taká silná viera, akú mal Abrahám. Boh je veľký Kráľ a na kráľov treba čakať. Sväté písmo je preplnené čakaním na Bohom určenú chvíľu.

Umenie čakať, čakať v tichu, umenie premýšľať, umenie odísť, ako aj vystúpiť v pravý čas a potom zasa odísť... Je to ťažké, ale veľmi dôležité, aby sa všetko, čo si s Božou pomocou zaumienime, hlboko zakorenilo v úvahách a v modlitbe. Ján Pavol II. nám pripomína, že náš čas je v neustálom pohybe, ktorý sa neraz mení až na nepokoj. Stojíme pred vážnym pokušením, že sa dáme strhnúť spôsobmi súčasnosti a zaujmeme sa činnosťou pre činnosť. Prostriedky sa nám stanú cieľmi. Tomuto pokušeniu musíme odolávať tým, že sa usilujeme „byť“, skôr než začneme konať.

Aby sme najskôr „boli“, nám pripomína aj sám Ježiš Kristus v podobenstve o viniči: „Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia...“ (Jn 15, 5). Ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči...

Vedieť konať, vedieť ohlasovať, vedieť pracovať pre Krista, ale vtedy a tak, ako si to želá on, a nie, ako si

to želáme my. Vždy v spojení s ním a s jeho vôľou. On nás potrebuje. Sme teda nenahraditeľní — až dotedy, kým si to o sebe nezačneme namýšľať...

MARIÁN BUBLINEC

„Materstvo je záležitosťou skôr intuície srdca, než úvahy rozumu. Skôr poéziou než filozofiou, pretože matka je príliš skutočná a hlboká, tak veľmi blízka ľudskému srdcu.“

Chiara Lubichová

„Lepšie je nie byť bremeno so silným, ako ísť naľahko so slabým. Ak nesieš bremeno, si s Bohom, ktorý je tvojou silou a je vždy s trpiacimi. Ak ideš naľahko, si iba sám so sebou, čiže s vlastnou slabosťou. Sila a odvaha duše totiž rastie a upevňuje sa v trpezlivo znášaných ťažkostiach.“

Sv. Ján z Krža

Sväté omše v piatom Veľkonočnom týždni

16.V. Utorok

18.00 + Štefan Kulifaj, manž. Anna a dcéra Anna

17.V. Streda

18.00 + Prosba o Božiu pomoc

19.V. Piatok

18.00 + Alexander Kulifaj a manž. Mária

20.V. Sobota

18.00 + Augustín Peško, manž. Sidónia a synovia

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

21.V 6. Veľkonočná nedeľa

8.00 + rodina Matlovičová

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

15.V. pondelok sv.Žofia, panna a mučenica, sv.Izidor, roľník
 16.V. utorok sv.Ján Nepomucký, kňaz, mučeník
 17.V. streda sv.Paschal Baylonský, rehoľník
 18.V. štvrtok sv.Ján I., pápež, mučeník, sv.Kladia, mučenica
 19.V. piatok sv.Peter Celestín, pápež, sv.Urban I., pápež
 20.V. sobota sv.Bernardín Sienský, sv.Lýdia

Slovo na dnes

Keď sa Boh chystá urobiť niečo veľké, začne s tým, čo je ťažké. Keď sa chystá urobiť niečo naozaj veľké, začne s nemožným.

Armin Gesswein



ROZLÚŠTIŤ POSOLSTVO

Stará ľudová múdrosť hovorí: „Keď ťa stretne nešťastie, je v ňom pre teba ukryté posolstvo, a keď ho neprečítaš, čaká na teba ďalšie nešťastie.“ Náš problém spočíva v tom, že keď sa nám príhodi niečo nepríjemné, ani nám nenapadne po nejakom posolstve pátrať. Otázky si kladieme, to áno, ale väčšinou ich zle formulujeme. A okrem toho ich zle adresujeme. Kladieme ich tým, ktorí nám nemôžu dať uspokojivú, na mieru šitú odpoveď. Pýtame sa ľudí okolo seba: „Prečo to postihlo práve mňa?“ „Prečo práve ja musím mať takú smolu, čo som komu urobil?“ A potom je tu ešte to nešťastné slovíčko „keby“. „Keby som mu na to auto nebola požičala... keby ten semafor neprehliadol... keby, keby, keby...“

Jediná zmysluplná a celkom legitímna otázka v takej situácii je: „Pane Bože, čo mi tým chceš povedať?“ Niekedy odpovie hneď, niekedy to chvíľu trvá, niekedy aj dosť dlho a v mnohých prípadoch budeme počuť odpoveď a chápať súvislosti až vo večnosti. S tým sa musíme zmieriť. Ako hovorí Wilfrid Stinissen: „Chcieť zakaždým presne vyskúmať Boží úmysel v každej epizóde nášho života je duchovná zvedavosť.“ Aj v mojom živote je hŕba udalostí, ktoré nedokážem vysvetliť, dodnes nepoznám ich príčinu, ale viem, že to neboli náhody. Viem, že ich zmysel, ak nie skôr, tak určite vo večnosti úplne pochopím. Už dnes sa na to teším. Úplne rovnako na tom boli aj prví kresťania, inak by im sv. Pavol v liste nenapísal:

„Teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle, no potom z tváre do tváre. Teraz poznávam iba čiastočne, ale potom budem poznať tak, ako som aj ja poznaný.“ (1 Kor 13,12)

Na podporu trochu kontroverzného výroku Armina Gessweina zo záhlavia tejto kapitoly by sa dalo uviesť veľa príkladov zo života. Spomeniem aspoň jeden. Úspešný podnikateľ v oblasti stavebníctva, ktorého firma postavila v hlavnom meste Albánska prvé divadlo, bol aj vzorným manželom a láskavým, milujúcim otcom. Ale nie dlho. Skoro zomrel, a aby toho nebolo málo, jeho obchodný partner spreneveril majetok firmy a mladú vdovu s tromi malými deťmi uvrhol do veľmi ťažkej situácie. Určite si mnohí aj vtedy kládli otázku prečo a netušili, že jednou z tých sirôt je budúca Matka Terézia z Kalkaty, v súčasnosti už blahoslavená.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“



Večne platné prikázania

„Obdivujem dve veci: hviezdnaté nebo nad nami a morálny zákon v nás.“

Immanuel Kant

V ľudskom zákonodarstve je usadeného mnoho zla pod kepienkou práva. Na základe takéhoto práva sa súdia potom iné zlá. Žiaľ, normy pýchy, lakomstva či dočasnej osobnej výhody sa povýšili na kritériá rozsudzovania, a tak sa neraz v mene zákona vyslovovali neľudské obvinenia proti normálnym a zdravým úsiliam ľudskej prirodzenosti. Láska sa v dejinách neraz vyhostila a nahradila rozkošnosťou, súcitiť pohltila chamtivosť.

Akej právnej normy sa teda držať? „Ale ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania!“ (Mt 19, 17) hovorí Ježiš Kristus bohatému mladíkovi aj každému z nás.

Aké prikázania mal na mysli Ježiš? Ich taxatívne vymenovanie v pokračujúcej odpovedi (porov. Mt 19, 18-19) sú nespochybniteľné: prikázania Dekalógu.

Desať slov

Slovo „dekalóg“ doslovne znamená „desať slov“. V širšom zmysle však ide o desať viet, ktoré Boh zjavil na vrchu Sinaj Mojžišovi a ktoré sú známe pod názvom Desatoro Božích prikázaní. Týchto „desať slov“ napísal sám Boh na dve kamenné tabule (porov. Ex 31, 18) a predstavujú základ a podmienky zmluvy, ktorú Pán uzavrel s izraelským ľudom. Desatoro vyjadruje požiadavky lásky k Bohu a k blížnemu. Dnešnou terminológiou by sme pokojne mohli povedať, že Dekalóg je náboženská ústava mravnosti. Prikázania z prvej tabule sú tri a sú zamerané na lásku k Bohu. Štvrté až desiate prikázanie Boh napísal na druhú tabuľu a týkajú sa človeka a jeho pozemských záujmov. Treba však stále pamätať, že jednotlivé prikázania sú v podstate iba konkrétne určenia základného a hlavného prikázania: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou!“ (Mt 22, 36). Takto ich treba aj chápať a zachovávať. Sv. Augustín zjednodušil Desatoro do ešte kratšej pozitívnej formy: Miluj a rob, čo chceš.

Prirodzený zákon

Aj keď v dejinách mnohí kritizovali údajnú tvrdosť Desatora, po pozornom prečítaní zistíme, že Boh človeku svojimi prikázaniami nič neberie. Práve naopak - chráni ho, aby mal všetko, čo potrebuje na plné rozvinutie svojej osobnosti a dosiahnutie skutočného šťastia. Desatoro pripomína človeku jeho podstatné povinnosti a tým nepriamo i základné ľudské práva.

V rámci zjednodušovania sa kvôli ľahšiemu pochopeniu zaužívalo, že Desatoro vyjadruje prirodzený mravný zákon. V skutočnosti to však nemožno aplikovať na všetky prikázania bez rozdielu. Stačí spomenúť prikázanie o zasvätení soboty. Správnejšie je preto hovoriť, že v Desatore ide, čo sa týka obsahu, o smernice, ktoré vo veľkej miere patria do prirodzeného mravného zákona. Inými slovami - Desatoro Božích prikázaní je vynikajúcim vyjadrením prirodzeného zákona.

Kristus a Desatoro

„Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov...“ (Mt 5, 17) hovorí Ježiš Kristus na vrchu blahoslavenstiev hneď po tom, čo vystúpil so svojím

radikálnym volebným programom, ako by sme dnes povedali. A aby nikoho nenechal na pochybách, v zápäti dodáva:

„... neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť“ (Mt 5, 17). Tiež nás uisťuje o večnej platnosti Dekalógu: „Kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno, ani jediná čiarka za Zákona...“ (Mt 5, 18). Inými slovami, Kristus neodstraňuje prikázania z vrchu Sinaj, ale ich dopĺňa a zdokonaľuje. G. Riccioci v tejto súvislosti hovorí o desiatich prikázaniach ako o základe, na ktorom sa postavilo vyššie poschodie. Kristova „nadstavba“ z vrchu blahoslavenstiev nielen prehĺbuje mravnosť ducha a kladie ju vysoko nad vonkajšie skutky, ale nás aj vyzýva k aktívnemu napĺňaniu Desatora.

Božia pomoc

Na rozdiel od svetských zákonov Desatoro nebolo treba nikdy novelizovať. Všetky jeho prikázania sú nemeniteľné a zaväzujú vždy a všade, nikto nemôže človeka od nich dišpenzovať. Žiť dôsledne podľa Desatora určite nie je ľahké. Chce to veľa úsilia a sebazapierania. Isté je, že nie všetko, čo vchádza do našich uší, preniká aj ďalej do svedomia. Čo nie je v súzvuku s našou náladou, stráca sa (nevedno či v ušiach a či až za nimi). Boh však od nás nežiada veci nemožné, ale dokonalé. A to, čo Boh prikazuje, to nám umožňuje dosiahnuť svojimi milosťami.

ZHRNUTIE

- *Desatoro bolo dané v rámci zmluvy, ktorú Boh uzavrel so svojim ľudom .*
- *Tri prikázania vyjadrujú požiadavky lásky k Bohu, sedem prikázaní sa vzťahuje na lásku k blížnemu.*
- *Desatoro je vynikajúcim vyjadrením prirodzeného zákona*
- *Ježiš potvrdzuje trvalú platnosť Desatora a vyzýva k jeho aktívnemu napĺňaniu.*
- *Prikázania Desatora sú nemeniteľné a zaväzujú vždy a všade.*

PAVOL BZINA



Manželia oslavovali tridsiate výročie sobáša.

Ktosi sa, ako býva zvykom, opýtal ženy: „Aký je tvoj recept na spokojné manželstvo?“

Žena so smiechom odvetila: „ V deň sobáša som sa rozhodla, že si na papier napíšem desať nedostatkov môjho manžela, cez ktoré sa za každých okolností dokážem preniesť. Povedala som si, že s týmito jeho chybami dokážem žiť.“

Keď sa jej pýtali na nedostatky, ktoré si napísala na zoznam, žena odpovedala: „Ten zoznam som potom nikdy nenapísala. A tak si vždy, keď ma môj manžel niečím rozčúli, poviem: „Má šťastie, že je to jedna z chýb na mojom zozname!“

Bruno Ferrero“Ale veď máme krídla“

sv.Andrej Hubert Fournet
13.máj

Hoci pôvodne nechcel byť kňazom, stal sa ním. Aj keď žil v bohatstve, zvolil si chudobu. Napriek tomu, že nemal ambície na zakladanie rehoľného spoločenstva,

pod jeho rukami vyrástla nová ženská kongregácia. Taký bol život sv. Andreja Fourniera, francúzskeho šľachtica z Maillé.

Táto knižka patrí Andrejovi Hubertovi Fournetovi, ktorý je síce dobrý chlapec, ale nechce ísť ani za mnicha ani za kňaza,“ napísal „na prvú stranu svojej školskej knihy Andrej, ktorému jeho zbožná matka rozprávala o vznešenosti zasväteného života. Svoj názor zmenil po tom, ako sa zúčastnil na exercíciách svojho strýka dona Ancona. Vtedy mal za sebou už nedokončené štúdium práva a dôstojnícku prax. Ako dvadsaťdvaročný vstúpil na radosť svojich príbuzných do seminára. V roku 1781 sa stal duchovným správcom Farnosti sv. Petra v Maillé.



Jeho fara bola miestom hojnosti. Andrej vyrastal v prepychu a bohatstvo nechýbalo ani v jeho terajšom dome. Ľudia si ho obľúbili. Akoby aj nie. Bol veľkorysý, pekne sa vynímal v sedle koňa, na fare usporadúval veľkolepé hostiny, z kazateľnice hovoril ako z knihy, jeho vkus aj spôsoby boli vyberané. Obyčajní ľudia mu síce nevelmi rozumeli, no obdivovali ho. Z tohto kolobehu však Andreja vytrhla nečakaná udalosť. Raz počas príprav na ďalšiu hostinu sa zastavil pri dverách fary žobrák. Farár ho odbil slovami, že nemá peniaze. Chudobný sa však nedal: „Nemáte peniaze? Veď stôl je samé striebro!“ Do mladého kňaza akoby udrel blesk. Uvedomil si, že jeho kňazská služba je pomýlená, lebo slúži telám, nie dušiam, zvestuje radosť, ale nie tú evanjelióvu. Rozhodol sa všetko napraviť. Prechádzky na koni vystriedali návštevy chorých, jemné šaty hrubá reverenda, prepych striednosť. Spovedal, krstil, dával útechu a modlil sa neskoro do noci. Svoju pravovernosť? neopustil ani v tvrdých časoch Veľkej francúzskej revolúcie. Šesť rokov strávil v dobrovoľnom vyhnanstve v Španielsku a potom sa vrátil, aby na troskách vybudoval znovu svoju farnosť. Jeho svedectvo oslovilo aj mladú šľachtičnú Alžbetu Bichier des Ages, ktorá pod jeho vedením otvorila školu a spolu s priateľkami vytvorila rehoľnú spoločnosť. Dcéry Svätého kríža prelomili vtedajší zvyk zriedkavého pristupovania k Eucharistii a venovali sa chudobným. Sv. Andrej Fournet, v posledných rokoch svojho života na biskupov prikázal opustiť pastoračnú službu vo farnosti a venoval sa členkám rehole v La Puye. Jeho posledné slová boli odpoveďou na otázku jednej zo sestier, ktorá sa pýtala, koľko treba dávať chudobným. „Plnými rukami, milá dcéra, a nepočítať!“ povedal sv. Andrej.

Zomrel vo veku 82 rokov 13. mája 1834. Pápež Pius XI. ho v roku 1926 blahorečil a o 13 rokov neskôr vyhlásil za svätého.

Spracovala Katarína Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice Vo Vištuku